Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per JosemiE el dl., 07/10/2019 - 00:00

2Re 5,14-17
2Tim 2,8-13
Lc 17,11-19

Trobem Jesús “entre Samaria i Galilea”. En descampat. En terrenys fronterers. Podríem dir que una mica a la intempèrie. On les coses no estan absolutament definides ni són clares. A terra de ningú.

I, potser, així les coses, podem tenir la sensació de viure, nosaltres mateixos avui, en aquest descampat fronterer i amb diferents valències. Amb diferents percepcions i valoracions. Amb diverses influències i corrents. Sense estar segurs de gairebé res. Ves a saber. Potser sí.

1.- Apiadeu-vos de nosaltres.

Així es presenta el grupet dels leprosos davant Jesús. És un grup d’exclosos. No poden entrar a la ciutat ni tenir contacte amb altres persones. Expulsats de la vida social. S’acosten a Jesús, demanant reconeixement. Suplicant que Jesús es faci càrrec del pes de les seves vides. Reclamant una mirada compassiva. I, d’aquí, l’ajut per alleugerir aquest pes i aquest dolor.

Compassió. El nostre món i el nostre viure van curts de compassió. Anem, tots, molt curts de compassió. Potser per sobreviure ens hem endurit. Ens hem cuirassat. Anem permanentment amb l’armadura posada. O amb la pressa. O amb la indiferència. O amb la por...que ens mou a agressivitat...

I anem per les nostres ciutats, i per les nostres fronteres, insensibles i inquiridors. O fugissers i a la defensiva...I no ens adonem que al nostre voltant, abans que d’altres coses, ens demanen compassió. Comprensió. Fer-nos càrrec del que està vivint qui està als nostre costat.

La Bona Notícia d’avui pot ser una trucada forta a la nostra porta per desvetllar-nos en aquesta carència de compassió a les nostres vides. Podríem començar per preguntar-nos si coneixem de debò a qui tenim al costat. Si coneixem les seves preocupacions i goigs. Si ens “toca” la seva història. Podem pensar com lliurar-nos de cuirasses i proteccions que no només no ens ajuden, sinó que ens mengen moltes energies.

Jesús va mirar compassivament. Se li van acostar i no els va defugir. Els va atendre. Se’n compadí. Els retornà la dignitat.

2.- Gratitud.

Dels deu, un retorna, donant gràcies. Només un. Potser aquest va rebre alguna cosa diferent dels altres? No ho sembla pas.

Més aviat és la constatació que normalment, tots som molt diligents i disposats a demanar, quan necessitem, i molt poc agraïts, quan hem rebut el que demanàvem. I així ens van les coses..

Perquè, en el fons, l’agraïment és molt més que bona educació, cortesia i maneres. Molt més.

Viure agraïdament és reconèixer la pròpia realitat i la pròpia necessitat. Sense fantasies ni deliris d’autosuficiència. És reconèixer que som qui som, gràcies, sobre tot, al que hem rebut. I que els altres ens ajuden a viure. Els ulls de l’agraïment ens eixamplen el cor. I ens fan veure que vivim gràcies a un gran amor. A l’amor de Déu que mai no ens deixa ni ens oblida. Els ulls de l’agraïment saben veure allò amagat. Allò que a primera vista no es veu. La presència amagada de Déu.

Aquell samarità, va saber veure en el seu retorn a la salut i a la societat, la mà de Déu. La passió de Déu per la seva vida concreta.

Quantes vegades donem gràcies a Déu en el nostre dia?

3.- La teva fe t’ha salvat.

El samarità és doblement marginat. Leprós i samarità. Doble exclusió.

Potser hi ha moments que pensem que no hi ha res a fer, i que tot està en contra. Aleshores només ens queda la fe. Només ens queda viure i actuar des de la fe. No des de les pròpies habilitats ni capacitats. Potser és aleshores, quan deixem actuar el Senyor en nosaltres. I el descobrim salvador. Ell salva. Rescata la nostra vida. Ens fa sortir del pou. Jesús salva quan posem en joc la fe.

I aquell samarità encara va escoltar: Aixeca’t. Viu. Segueix caminant i buscant. Que et mogui la teva fe. Deixa’t conduir. Viu sense por. La teva fe t’ha salvat.

ETIQUETES

COMPASSIÓ FE GRATITUD EXCLUSIÓ SOCIAL